

synderligt at fremsætte et lovforslag og så sige: I øvrigt har vi bedt Straffelovrådet om at kigge på det, fordi vi gerne vil have en sagkyndig vurdering. – Det giver simpelt hen ikke mening. Så må man da bede om den sagkyndige vurdering først og siden hen forholde sig til, hvordan man vil indrette lovgivningen.

Derfor må vi sige, at når man både vil udtrykke mistillid til domstolene og lægge hindringer i vejen for, at man har en effektiv domstolsbehandling af de her ting – for efterforskningen vil jo have en anden karakter, når man skal bevise alle de her forhold, der gør sig gældende for at få dobbelt straf, og det vil tage længere tid at gennemføre sagerne – så er vi sammen med den i øvrigt generelle betragtning overbevist om, at det ikke er strafskærpelse, der løser bandekonflikten. Det kan man jo se bare ved at kigge på udviklingen det seneste halve år siden den sidste strafskærpelse. Vi må sige, at det eneste, der sådan er rigtig sikkert ved det her forslag, er, at det ikke får nogen betydning for bandekonflikten, og derfor kan vi selvfølgelig ikke stemme for.

Det gælder også beslutningsforslaget fra Socialdemokraterne og SF. Altså, man kan undre sig lidt over, at man vil pålægge regeringen at fremsætte et lovforslag, og så skal beslutningsforslaget behandles samtidig med det lovforslag, hvor regeringen så imødekommer det, man foreslår – i hvert fald når man så kan konstatere, at det ikke virker, som om Socialdemokraterne og SF har tænkt sig at tage konsekvensen af, at regeringen jo foreslår noget, der er langt mere vidtrækkende på minimumsstraffe. Det fremgår jo heller ikke af beslutningsforslaget, at der skal være fordobling af straffe. Så man må jo spørge sig selv, hvorfor det er, at S og SF stemmer for regeringens bandepakke, hvis det ikke ligner det beslutningsforslag, man har lagt frem. Og hvis man alligevel vil stemme for, hvorfor lægger man så et beslutningsforslag frem?

Men vi er dog enige med forslagsstillerne i, at det er godt at få en revisionsklausul – det kunne såmænd være endnu bedre med en solnedgangsklausul, så minimumsstraffene bortfaldt, når den ekstraordinære situation forhåbentlig er væk. Vi er også enige i, at der skal være en kriminalpræventiv indsats, men det har vi jo altså så et andet beslutningsforslag, som lægger op til, så heller ikke der synes det her forslag at tilføre noget nærmere, og derfor kan vi heller ikke støtte det.

Når vi så kigger generelt på det her område, hvad er det så, der virker, og hvad er det så, der ikke virker? Ja, vi kan jo konstatere i Politiken den 7. april dette år: SSP-medarbejdere dumper regeringens bandepakke.

Hvis man ikke tror på strengere straffe i almindelighed, men på kriminalpræventivt arbejde, er det så godt at lytte til formanden for SSP-samrådet eller nogle af de konkrete medarbejdere som f.eks. Jaques Royal fra Høje Taastrup, når de siger, at det ikke kommer til at virke? Det synes vi er klogt.

Det var bedre, at man vedtog det beslutningsforslag, vi kommer til som det næste punkt på dagsordenen, eller man gjorde, som vi har foreslået med en akut plan, som ikke kræver lovgivning, men hvor man bevilger et overtræk på SSP-kontoen til de berørte kommuner, så de kan trække alle medarbejdere ud og sætte dem i gang med konkret at få fat i de unge mennesker – for alle dem, der er involveret i de her bandekonflikter, er jo velkendte, både af politiet og af kommunerne.

Vi har sørget for at finansiere en ekstra politiindsats, nu bør man sørge for også at tage hånd om – i den her helt ekstraordinære situation – en ekstra social indsats. Så en akut opsøgende indsats på gadeplan, en hotline, hvor man kan få dusør, hvis man hjælper til at give tips, der fører til anholdelse, mægling kunne være en god idé, stressning af bandeledere osv. – alt det kunne man gøre, hvis man ville styrke indsatsen. Og det er jo også det samme tema, som Peter Ibsen fra Politiforbundet og Henning Petersen fra BUPL slår an i deres kronik om, hvordan man stopper banderne.

Så vil jeg til sidst lige sige, at det jo egentlig er paradoksalt, at justitsministeren på den her baggrund kan sige, at han sætter sin lid til, at bandeforslag vil løse problemerne. Det er der absolut intet belæg for. Ministeren henviser til Manchester, og jeg var til høringen i onsdags, og det udmærkede menneske fra Manchester talte ikke et øjeblik om straf. Men alligevel er det altså løsningen fra Manchester, som ministeren har fundet er løsningen på problemerne, selv om det altså ikke er det, de selv peger på som det afgørende.

Til allersidst vil jeg sige, at der kom en rapport om politireformen i går, som gav et interessant indblik i, hvordan regeringens retspolitik virker. I 2002 var der 1 ud 10 danskere, der ofte eller næsten hele tiden bekymrede sig om deres personlige risiko for at blive udsat for kriminali-